

ESPLAIS LITERARIS

Fundat pel «Pomell de Joventut» AIRES DEL MONTSACOPA ^{Donatiu del senyor} *per M. Gual Camp*

Any III

OLOT, MAIG DE 1923

Núm. 10

ELS POMELLS DE JOVENTUT *no 11.116.*

(EL FRUIT)

En el número del més passat vaig exposar en general, els fruits que provenen de la nostra institució. Segurament que a algú se li haurà ocorregut pensar que pot esser que sí, que en alguns indrets de Catalunya, els Pomells realment fructifiquen, però el que és a Olot, *ben poca cosa deuen fer, si és que en fan alguna, fora celebrar de tant en tant alguna festa, vetllada, portar caputxes, barretines i altres exterioritats per l'estil.*

Doncs bé, en alguns articles vull demostrar, amb fets, que els nostres Pomells, que tan bella florida han tret a Olot, produeixen també abundosos fruits de Relligió i Pàtria.

En la nostra actuació pomellística, cal distingir dues menes d'actes: uns *públics i col·lectius* i altres *privats i particulars*.

Dels primers, no cal pas que en parli, ja que, tothom s'haurà donat compte de les funcions, vetllades i altres festes, que molt sovint havem celebrat per diferents motius. Aquestos actes, si bé no es pot negar que són molt educatius, hem de confessar que tenen en la nostra actuació una importància ben *secundària*, ja que el seu únic fi no és gairebé altre que el augmentar el nostre entusiasme i donar-lo a conèixer als altres.

Serí a una cosa sumament edificant i que contribuïria a esvaïr certs rezels que tenim en contra de la nostra aimada institució, el que els nostres digníssims consellers fessin públics en la premsa olotina els principals actes individuals dels seus pomellistes, puix n'hi han de ben interessants.

Un altre dia ja en contaré uns quants, que m'ha proporcionat el nostre benivolgut Conseller. Avui, per a acabar i per a que serveixi de mostra, no més en vull citar un:

Era el noi de nou anys J. P. C. qüi, trovant-se amb la seva germaneta en un dels nostres passeigs quan podaven els arbres, recolli-

ren un feix de llenya que volíen cremar per a escalfar-se i divertir-se una mica. En aquell moment passà per allí una dona pobre i vella, que també collia llenya, i en veure-la el noi et digué: en lloc de cremar aquesta llenya podria entregar-la a aquesta pobre dona i aixís hauria fet l'acte del Pomell. I tal dit, tal fet; el noi et va entregar a la dona el feix de llenya, privant-se, per ésser pomellista, d'aquest senzill divertiment.

Deixo el cas sense cap comentari, puix crec que no el necessita.

D. J. Pomellista

UNA LLETRA D' EN FOLCH I TORRES

Les nenes Antonia Aubert Nadal i Ramona Forga Pagés, del Pomell de Joventut «Floretes de Sant Francesc», s'han vist honorades amb la lletra d'En Josep M.ª Folch i Torres, que transcribim a continuació.

A l'enhorabona del Mestre, podem afegir-hi la nostra més cordial, desitjant-los alhora la suficient fermesa d'esperit per anar fent gala dels seus sants sentiments.

«Senyoretes Antonia Aubert Nadal i Ramona Forga Pagés, del Pomell de Joventut «Floretes de Sant Francesc».—Olot.

Benvolgudes amigues: He rebut amb veritable joia els bells recordatoris de la vostra Comunió Solemne, i m'apresso a regradiar-vos aquesta atenció i a expressar-vos la meva més cordial enhorabona en aqueixa avinentesa inoblidable.

Sé que per a millor honorar el Senyor en el moment de fer entrada en la blanca cambra del vostre cor, les vostres testes eren cobertes amb l'honesta caputxa, i per aquest fet, que és una nova penyora de les vostres conviccions i de la valor amb que les professeu, mereixeu també les meves felicitacions, que us trameto ben efussives.

També em plau donar-vos-les en nom de la meva filleta Núria, la qual, el pròxim més de Maig, si Déu vol, farà també la seva Primera Comunió amb caputxeta, entre les seves amiguetes comuniantes del Col·legi de la Divina Pastora, de Barcelona, amb el més gran beneplàcit de les Relligioses, les quals ja feia temps que no permetien portar la ostentosa corona damunt del vel.

Que sia per molts anys i que Déu conservi sempre viva i sempre pura en el vostre cor la flama del vostre amor per Ell i per la Patria.

Amb tot l'afecte,

Josep M.ª Folch i Torres

LA CAPUTXETA TRIOMFANT

UNA SERVENTA DE DÉU
COFADA AMB CAPUTXA

(DEDICADA ALS POMELLS)

Era un diumenge a la tarda, que entrenint-me en colleccionar alguns llibres, vingué a les meves mans la vida d'una Serventa de Déu, anomenada Lliberata Ferrarons, filla d'Olot; després de fullejar-la, em cridà l'atenció el trobar un retrat d'ella, cofada amb caputxa, i aprofitant aquella avinentesa, vaig llegir-la i em despertà gran interès el veure que era un exemplar de donzelles, que totes podíem imitar.

Aquest pensament em decidí a adreçar-vos aquestes ratlles a vosaltres, companyes pomellistes, car vaig veure que la vida de l'esmentada Ferrarons, era curulla d'actes d'amor a Déu i al proïsme, conscient dels seus deures en l'ambient en que la Providencia la collocà.

Aquell amor de Lliberata a l'oració i pràctiques de pietat; aquella devoció al Santíssim Sagrament i a la Comunió freqüent; aquell desig de perfecció pròpia, acompanyat del zel de la perfecció dels demés; aquella humilitat que li era tan escaienta, feia que les seves companyes del treball la voltessin sempre, aplegant-se al seu entorn per aprendre en aquella escola de virtut.

I perquè Lliberata cofava caputxa?

«Era en extrem modesta i recatada, i volia que la modestia i el recat fossin el principal adornament de les donzelles que tenien amb ella tracte familiar.»

Que té, doncs, d'estranyar-nos que la modesta caputxeta fos d'ella tan estimada?

Jo crec que si ara visqués, encara la usaria per anar a visitar, com acostumaba, a la Moreneta del Tura, aquella Verge tan estimada dels olotins, com ho és dels catalans la Verge Bruna de Montserrat, per que ella també les estimava les coses de Casa, d'Olot, de Catalunya, ont Déu la volgué fer viure.

Llegim també, en la seva vida, que al oïr ella qualsevol paraula grollera o mal sonant, corretgia al punt amb cristiana forma al rengaire, de tal manera, que ja amb dolces insinuacions o amb repreensions caritatives no volgué mai que s'ofengués a Déu ni s'embrutés la llengua que ella parlava, i tot això sense esporuguir-se mai per les befes, amb que algú atreuit li pagava la caritat.

Companyes pomellistes: imitem-la a la Lliberata; vulga Déu que tal espill ens dongui a tots nosaltres valor i entusiasme per a copiar les cristianes virtuts que ella posseïa, i d'aquesta manera assolirem les millors qualitats que poden adornar a una donzella pomellista; invo-

quem aquesta Serventa de Déu, que com nosaltres es cofava caputxa en els actes relligiosos; demanem-li el seu patronatge tal com sapiquem imitar les seves virtuts cristianes, i aquestes seràn el millor joell que enquirà la nostra actuació de pomellistes.

MERCÉ SACREST

Presidenta del P. de J. «Verge del Tura»

A LA PATRONA DE CATALUNYA

*D'una terra sou Patrona
regina de Montserrat,
que us estima com a mare
com cap fill pot estimar.*

*D'una terra sou Patrona
que més belles no n'hi han;
l'han cantada mil poetes
que la feren immortal.*

*D'una terra sou Patrona
que en temps ara llunyadans,
dictava lleis a molts pobles
que s'havia conquistat.*

*D'una terra sou Patrona
que fills nobles ha criat;
d'ella han sortit reis famosos
i grans sabis i molts sants!*

*Més els temps es canviaren...
la terra bé és bella igual,
i la historia amb goig remembra
els seus fills que hi veu brillar.*

*Tots vos estimem encara
amb amor més gran que mai...*

*mes ay! la nostra Madona
que no som igual que abans!
Ja no dicta lleis la Patria
puix les hi van profanar;
i les terres que manava
ja fa temps l'hi van robar...*

*La terra que reis tenia
estrangers l'estàn manant;
la terra que lleis dictava
d'estranyes n'ha d'acatar...*

*Patrona de Catalunya
si ens torneu la llibertat
pujarem en romiatge
aquí dalt del Montserrat!*

*Patrona de Catalunya
escolteu el nostre plant:
Volgueu ser Mare d'eix poble
no nascut per ser esclau.*

JOAHNOT MARTORELL

NOTES

☛ Demà, amb motiu de celebrar la festa de la Verge de Montserrat, el Pomell de Joventut «Aires del Montsacopa», ha organitzat la celebració d'una Missa de Comunió general a les 8 del matí, en la església de Nostra Dona del Tura, ont són pregades d'assistir, gentilmente cofades amb l'honesta caputxa blanca, les pomellistes, i una escullida Vetllada literari-musical a les 9 de la nit, en el Casal Català.

☛ Les noies dels Pomells de Joventut d'aquesta anaren a resar a la Verge del Tura per al triomf dels candidats favorables a Catalunya. Déu les ha escoltades.